

www.photovat.com

Minule jsme si, vážení a milí pánové, řekli něco málo o křtu.

A právě proto, že jen něco málo, čeká nás toto téma ještě povícekrát.

Takže se na to pořádně nadechneme, než se do něho ponoříme.

Řekl jsem „ponoříme“? To není totiž jen tak samo sebou. V původním jazyce Nového zákona totiž výraz používaný pro křest znamená doslova „ponoření“. Proto také původní, byť z praktických důvodů málokdy používanou formou křtu je ponoření do vody.

Pro naše dnešní setkání si půjčím trochu sportovní terminologie. Chce-li se někdo ponořit, musí se umět potápět. A chce-li se někdo potápět, musí umět plavat. A chce-li umět plavat, musí se to naučit. A chce-li se to naučit, musí mít nejprve, jak říkají plavčíci, důkladnou přípravu na suchu.

PÁR CIZÍCH SLOV

Naučme se teď několik cizích výrazů – anebo si je alespoň zopakujeme. Ten první vám možná bude znít povědomě – je to „katechumen“. Ano, tušíte správně, nejspíše bude mít něco společného s katechismem a katechetou či katechetkou.

Kdo chce plavat, musí se to naučit. A kdo chce být pokřtěn jako dospělý člověk, musí se na křest připravit. Takový člověk, který se na křest chystá, se nazývá katechumen. Ten slovní základ „katech-“ má nepochybně něco společného se vzděláváním, v našem případě se vzděláváním ve víře. A proto se kniha, ve které je obsažena nauka víry, nazývá katechismus, a člověku, který tuto nauku víry vyučuje, říkáme katecheta nebo katechetka.

Katechumen se tedy vzdělává ve víře, ale nejen to. Jeho učení se je součástí procesu, kterému říkáme dalším cizím slovem, které zní „iniciace“. To bychom mohli přeložit jako „uvedení“, „zahájení“, nebo dokonce „začlenění“.

Na počátku tohoto procesu tedy stojí nepokřtěný člověk, na konci pak pokřtěný

a biřmovaný křesťan, který přijímá eucharistii a žije ve společenství církve. Ostatně ne nadarmo se právě těmto třem svátostem – křtu, biřmování a eucharistii – říká svátosti iniciační.

JEDNOTLIVÁ TEMPÁ

Na prvopočátku přípravy ke křtu je náš nepokřtěný přítel přijat mezi katechumeny. Přitom církev vystupuje jako matka, která se raduje ze svých potenciálních nových dětí a která se seznamuje se způsobem, jakým žadatel o křest dospěl k poznání Krista. Církev se jej ptá na ochotu žít podle Kristova příkladu a osvojovat si poznání o něm i na snahu žít se společenstvím církve. Naopak společenství církve odpovídá na otázku, zda dotyčného přijímá. Toto přijetí vyjadřuje kněz znamením kříže na čele novopečeného katechumena a stejným znamením jej označují i ti, kdo ho připravovali nebo se za něj zaručili.

Následuje období katechumenátu. To může trvat rok, dva roky i více – situace se liší místo od místa. Během této doby by se měl katechumen účastnit zvláštních bohoslužeb, kde se za něj církev modlí – vyprošuje mu vysvobození od hříchu a zla a Boží požehnání.

V těchto dnech, na začátku postní doby, se možná setkáte se zvláštním obřadem. Nejčastěji se konává v katedrále a předsedá mu místní biskup. Takový katechumen, který je zralý k přijetí křtu, je přijímán mezi čekatele křtu – vstupuje do druhé fáze své přípravy a křest už má na dohled; počítá se s ním o nejbližších Velikonocích.

Při tomto obřadu poprvé vystupuje důležitost křestního kmotra. Právě jemu je kladena na srdce péče o katechumena modlitbou, slovem i příkladem. Kmotr také při zvláštních

ních přimluvách drží ruku na rameni svého nastávajícího kmotřence.

Třetí nezvyklý výraz, který se dnes naučíme, je „skrutinium“. Říkáme tak obřadům, kterými čekatel křtu prochází v období své bezprostřední přípravy. Při jednotlivých skrutiniích mu církev světuje své poklady – no ano, skutečně! Nečekejte však zlato, stříbro a drahé kamení. Těmito poklady se rozumí vyznání víry a modlitba Otče náš.

JAKPAK JE TO S BÍLOU SOBOTOU?

Možná vám řekli, že na Bílou sobotu se slaví Kristovo zmrtnýchvstání. Není to pravda; ty největší obřady – velikonoční vigilie – už patří k neděli. Ale možná vám řekli, že na Bílou sobotu se neslaví nic; a to taky není úplně pravda. Na Bílou sobotu se totiž slaví poslední obřad přípravy na křest; říká se mu Effata. Proč? Nalistujte si odpověď v Markově evangeliu, v 7. kapitole, 34. verši.

Při tomto obřadu už náš přítel, který se chystá na křest, vyznává víru. Teď už by se víra církve měla stát jeho vlastní vírou. Je také pomazán zvláštním olejem, užívaným jen při této příležitosti; říká se mu olej katechumenů. A poslední věc, kterou udělá, je volba křestního jména – křest je totiž pro něj počátek nového života. A už je blízko!

Je možné, vážení a milí ministrantští kolegové, že ve vaší farnosti žádného katechumena nepotkáte. Věřte mi však, že ve světě se jich pár najde. Zkuste na ně, prosím, vzpomenout v modlitbě. Oni to opravdu potřebují.

**S VELKÝMI DÍKY
Zdeněk Drátka**

ZDE LEŽÍ NAŠ SPASITEL

Z CYKLU „MUŽI
URČENÍ K LIKVIDACI“
AUTOR: CZINA

